

Sygn. akt: I C 638/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Garwolinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Basek
Protokolant:	Milena Winek

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2017 r. w Garwolinie

sprawy z powództwa B. N., E. N. (1), B. S., H. N.

przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.

o zapłatę kwoty 7500 zł

I. powództwo oddala,

II. zasądza solidarnie od powodów B. N., E. N. (1), B. S., H. N. na rzecz pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego kwotę 1 612, 25 zł (tysiąc sześćset dwanaście złotych i dwadzieścia pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, odstępuje od obciążania powodów obowiązkiem zwrotu kosztów procesu w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 638/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5.09.2015 r. powód E. N. (2) reprezentowany przez zawodowego pełn. wniósł o zasądzenie od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. kwoty 7500 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.01.2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, iż powód zgłosił roszczenie o zadośćuczynienie po upływie 13 lat od wypadku od dnia 19.11.2001 r. i w sprawie nie zostało wykazane, że istnieją podstawy do zastosowania wydłużonego terminu przedawnienia, innego niż 3 letni. Na wypadek nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia pozwany kwestionował roszczenie co do wysokości oraz podniósł, iż powód E. N. (2) przyczynił się do powstania szkody przynajmniej w 50%. Pozwany podnosił także brak związku przyczynowego między wypadkiem, a obecnym stanem zdrowia powoda. k. 75-84.

W toku procesu zmarł w dniu 31.08.2016 r. powód E. N. (2)- akt zgonu k. 146. Postanowieniem z dnia 12.10.2016 r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie i podjął postępowanie z udziałem następców prawnych powoda E. N. (2): H. N., B. S., B. N., E. N. (1).

Powodowie H. N., B. S., B. N. i E. N. (1) reprezentowani przez zawodowego pełn. popierali powództwo w całości.

Pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. podtrzymywał stanowisko z odpowiedzi na pozew wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. wypłacił na rzecz powoda E. N. (2) kwotę 4500 zł przyjmując jego 50% przyczynienie do powstania szkody. – okoliczność bezsporna.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Postanowieniem z dnia 21.03.2002 r. w sprawie Ds. 2474/01 Prokuratura Rejonowa w Garwolinie umorzyła dochodzenie w sprawie wypadku drogowego zaistniałego w dniu 19.11.2001 r. w m-ci W. w wyniku, którego obrażeń ciała doznał rowerzysta E. N. (2) zam. W. nr 4a tj. o czyn z art. 177§2 kk wobec niewykrycia sprawcy na zasadzie art. 322§1kpk.- postanowienie k. 147 akt sprawy Ds. 2474/01.

Świadka Ł. Ż. wyprzedził znany mu z widzenia rowerzysta E. N. (2), który jechał po prawej stronie drogi w kierunku baru i stacji kolejowej i świadek widział, że rower nie posiadał świateł, ale migały światła odblaskowe w pedałach- zeznania świadka Ł. Ż. k. 55 v. akt Ds. 2474/01.

Świadek P. G. jadąc samochodem z R. Z. w chwili gdy mijali skrzyżowanie może chwile wcześniej zobaczył, że w ich kierunku po lewej stronie jedzie rowerzysta, który był nieoświetlony, a za nim w ich kierunku jechał samochód osobowy z włączonymi światłami- zeznania świadka P. G. k. 93 v. akt sprawy Ds. 2474/01.

Świadkowie R. K. i M. W. słyszeli odgłos hamowania opon samochodu i huk uderzającego samochodu dobiegające od skrzyżowania.- zeznania świadków M. W. k. 53 akt Ds. 2474/01, zeznania świadka R. K. k. 51 akt Ds. 2474/01.

W dniu 19.11.2001 r. ok. godz. 18.45 w m. W. na drodze relacji K. – R. bliżej niezidentyfikowany samochód A. (...) koloru czerwonego potrafił poruszającego się rowerem marki R. E. N. (2) lat 60, po czym odjechał z miejsca zdarzenia. W wyniku kolizji rowerzysta doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości skroniowej i ciemieniowej prawej, stłuczenia prawego płata skroniowego mózgu. W wyniku zdarzenia rower którym poruszał się E. N. (2) został uszkodzony. Szacunkowo można przyjąć, że samochód marki A. godził w przeszkodę w postaci rowerzysty z prędkością rzędu 46 km/h. Z tak określona prędkością nie stoją w sprzeczności skutki wypadku. Jednocześnie z zeznań świadków wynika, że wcześniej samochód poruszał się szybciej. Biegły przyjął, że na krótko przed zdarzeniem samochód poruszał się z prędkością administracyjnie dozwolona wówczas w obszarze zabudowanym 60 km/h. Biorąc pod uwagę porę zaistnienia wypadku, typ roweru, wiek rowerzysty biegły założył, że E. N. (2) poruszał się z prędkością 12-13 km/h.

Wypadek zaistniał w warunkach nocnych. Rowerzysta E. N. (2) był ubrany w buty typu „gumofilce” samochód A. najprawdopodobniej poruszał się z włączonymi światłami mijania-właściwymi dla ruchu w obszarze zabudowanym. Pozostałości tylnej lampy zespolonej i stan prądnicy wskazują, że rower był nieoświetlony. Gdyby bowiem w chwili kolizji rower posiadał przytwierdzoną do tylnego błotnika lampę to należałoby oczekiwać, że osłonięte kloszem zachowane elementy wewnętrzne nie byłyby skorodowane i zabrudzone. Za wcześniejszym rozbiciem lampy przemawia także brak ujawnionych na miejscu zdarzenia fragmentów jej klosza barwy czerwonej - opinia biegłego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych i techniki samochodowej mrg inż. M. S. k. 154- 155, materiał poglądowy k. 32-32 v. akt Ds. 2474/01.

(...) odblaskowe na pedałach były zabrudzone. Od tyłu były przesłonięte przez obcasy butów typu gumofilce. Rowerzysta stanowił nieoświetloną i mało kontrastującą z otoczeniem przeszkodę. W rozpatrywanym przypadku jest wysoce prawdopodobne, że część drogi po której poruszał się rowerzysta była nieoświetlona lub słabo oświetlona. W warunkach nocnych na ciemnym odcinku drogi nieoświetlona przeszkoda jest możliwa do zauważenia w światłach mijania samochodu typu A. (...) z odległości 20-50 m. zależy to przede wszystkim od jej kontrastowości w stosunku do tła im kontrast mniejszy tym odległość do zauważenia krótsza. Dodatkowym czynnikiem utrudniającym zauważenie

mogły być światła jadącego z przeciwka samochodu O. (...). Przemawia to za uznaniem, że E. N. (2) i rower mogli być zauważeni przez kierującego A. z odległości nie większej niż 30-35 m. W wytworzonej sytuacji kierujący samochodem A. (...) dysponował do wdrożenia manewrów obronnych odcinkiem o długości 38-44m. Z kolei na mokrej, nierównej nawierzchni asfaltowej zrównanie prędkości samochodu A. do prędkości poprzedzającego go roweru mogło nastąpić na odcinku 52- 56m. Oznacza to, że w istniejących warunkach kierujący nadjeżdżającym z tyłu pojazdem mógł nie mieć możliwości uniknięcia wypadku, pomimo podjętej próby hamowania. Bezpieczne wyprzedzenie rowerzysty mogło nastąpić na odcinku około 43 m, ale wiązało się to z koniecznością znacznego zjazdu samochodu A. (...) na lewy pas ruchu . Manewr taki groził czołowym zdarzeniem z jadącym z przeciwka pojazdem. Poruszanie się E. N. (2) nieoświetlonym rowerem w warunkach nocnych po jezdni stwarzało zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym stworzył E. N. (2) poruszając się nieoświetlonym rowerem w warunkach nocnych po jezdni. Zachowanie rowerzysty najprawdopodobniej było bezpośrednią przyczyną wypadku. W wytworzonej sytuacji kierujący bliżej niezidentyfikowanym samochodem A. (...) jadąc z dopuszczalną prędkością 60 km/h i załączonymi światłami mijania mógł nie mieć możliwości uniknięcia potrącenia rowerzysty - opinia biegłego sądowego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych i techniki samochodowej mgr inż. M. S. k. 152-159, opinia uzupełniająca pisemna biegłego sądowego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych i techniki samochodowej mgr inż. M. S. k. 232-238.

Z danych z akt sprawy Ds. 7424/01 wynika, że w rejonie miejsca zdarzenia w chwili jego zaistnienia w dniu 19.11.2001 r. zaświecone dwie lampy uliczne, przy czym określono lokalizacje 1 z nich. Stwierdzenia świadków wskazują, że latarnie nie zapewniały równomiernego oświetlenia ulicy. Prawa krawędź jezdni przy której poruszał się rowerzysta E. N. (2) była nieoświetlona lub słabo oświetlona i stanowił on słabo kontrastującą z otoczeniem przeszkodę. Latarnie emitują prawdopodobnie światło barwy białej o mocy 125 W tego typu latarnie w stopniu odpowiednim dla zauważenia w plamie światła ciemnych przeszkód na odcinku rzędu 25-26 m i na głębokość 5-6 m. przemawia to za uznaniem, że zarówno w obrębie skrzyżowania jak i wcześniej na jezdni znajdują się obszary zacienione. Przy założeniu istnienia schematu oświetlenia ulicy w wariantcie I z opinii k. 278-279 należy uznać, że brak zaświecenia lampy C nie miał wpływu na stan oświetlenia drogi głównej i możliwość wcześniejszego dostrzeżenia przez kierującego niezidentyfikowanym pojazdem A. (...) rowerzysty E. N. (2). – opinia uzupełniająca pisemna biegłego sądowego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych i techniki samochodowej mgr inż. M. S. k.278-279.

Z kolei przy założeniu, że w dacie zdarzenia zaświecone były lampy A i C to stan oświetlenia drogi głównej uległby poprawie co nie jest równoznaczne z tym, że kierujący niezidentyfikowanym pojazdem A. (...) mógłby wówczas zauważyć pozbawionego oświetlenia własnego i poruszającego się przy dalszej krawędzi jezdni z odległości pozwalającej na skuteczne wdrożenie manewrów obronnych - opinia uzupełniająca pisemna biegłego sądowego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych i techniki samochodowej mgr inż. M. S. k. 279.

Powyższy stan faktyczny Sad ustalił na podstawie dowodów z dokumentów wymienionych wyżej. Wiarygodność dokumentów nie została podważona przez żadną ze stron.

W zakresie zgodnym z ustalonym na podstawie dokumentów stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie uznanych za wiarygodne zeznań świadków P. G., M. W., R. K. oraz na podstawie uznanych za wiarygodne zeznań świadka Ł. Ż. złożonych w sprawie sygn. akt Ds. 2474/01.

Zeznania świadka Ł. Ż. złożone w sprawie niniejszej nie wnoszą informacji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek chciał zmniejszyć niekorzystny wydźwięk jego zeznań dla określenia przyczynienia się powoda E. N. (2) do powstania szkody.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych bowiem opinie biegłego sądowego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych i techniki samochodowej mgr inż. M. S. są jasne, stanowcze , biegły udzielił odpowiedzi na wszystkie stawiane mu pytania. Natomiast niezadowolenie strony z niekorzystnej dla niej opinii nie może stanowić wystarczającej podstawy do uwzględniania wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego.

Opinie biegłego mgr inż. M. S. nie zostały skutecznie podważone przez stronę powodową. Wnioski opinii Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Sąd oddalił wnioski powodów o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu neurologii i neurochirurgii jako zmierzające wyłącznie do przedłużenia postępowania, a nie mające znaczenia w sprawie wobec ustalenia iż roszczenie uległo przedawnieniu.

W myśl art. 444 §1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z art. 445 §1 kc w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W sprawie poza sporem pozostaje fakt odpowiedzialności pozwanego jako ubezpieczyciela oraz w zasadzie ustalone obrażenia ciała jakie odniósł zmarły powód E. N. (2) w związku ze zdarzeniem z dnia 19.11.2001 r.

W sprawie niniejszej wobec nieustalenia tożsamości kierującego pojazdem marki A. (...) pozew został skierowany przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W..

Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale w składzie 7 sędziów z dnia 29.10.2013 r. w sprawie sygn.. akt III CZP 50/13 zam. (...) „ Roszczenie pokrzywdzonego o naprawienie szkody, wynikłej ze zbrodni lub występku, wyrządzonej w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, których tożsamości nie ustalono (art. 98 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 109a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.), przedawnia się na podstawie art. 442¹ § 2 k.c.”.

W uzasadnieniu powyższej uchwały SN wskazał, „ Ż. szkód komunikacyjnych są najczęściej przestępstwa stypizowane w art. 173 i 177 k.k. Stosownie do art. 178 § 1 k.k., skazując sprawcę, który popełnił przestępstwo określone w art. 173, 174 lub 177 k. k. w stanie nietrzeźwości albo pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, sąd orzeka karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę do górnej granicy tego zagrożenia, zwiększonego o połowę. Ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą, na podstawie art. 11 k.p.c., sąd w postępowaniu cywilnym, jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną. Regulacja ta, przewidująca moc wiążącą prawomocnych skazujących wyroków karnych, stanowi odstępstwo od zasady bezpośredniości, swobodnej oceny dowodów i niezawisłości sądu orzekającego w sprawie cywilnej. Odpowiedzialność Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego aktualizuje się wówczas, gdy tożsamość sprawcy wypadku komunikacyjnego pozostaje nieustalona, ponieważ sytuacja ta wyłącza, co już podniesiono, skierowanie przez poszkodowanego roszczeń przeciwko sprawcy lub ubezpieczycielowi, z którym sprawca zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. W związku z tym należy przyjąć, że w tych sprawach sąd cywilny może stwierdzić, iż czyn niedozwolony niezidentyfikowanego sprawcy wypadku komunikacyjnego stanowi przestępstwo, po uprzednim ustaleniu, na podstawie przedstawionych dowodów i przy zastosowaniu kryteriów obiektywnych, że sprawcy temu można przypisać winę. Oznacza to, że skierowane przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu roszczenie pokrzywdzonego o naprawienie szkody wynikłej ze zbrodni lub występku, wyrządzonej w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, których tożsamości nie ustalono (art. 98 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 109a u.u.o.), ulega przedawnieniu na podstawie art. 442¹ § 2 k.c. Pogląd ten uwzględnia interesy osób poszkodowanych wypadkami komunikacyjnymi spowodowanymi przez nieustalonych sprawców, a także uwypukla gwarancyjną rolę

Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego jako instytucji uzupełniającej system ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy lub kierujących pojazdami mechanicznymi.”.

Podstawę prawną odpowiedzialności posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym za szkody wyrządzone w związku z ruchem tego pojazdu stanowi art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 kc oraz art. 415 kc w zw. z art. 436§ 2 kc.

„Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. - przy zastosowaniu art. 435 § 1 k.c., samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Istota zasady ryzyka sprowadza się do nałożenia na dłużnika odpowiedzialności odszkodowawczej niezależnej od istnienia po jego stronie winy i bezprawności, co oznacza, że dowód braku winy (ekskulpacja) nie zwalnia go z odpowiedzialności. Równocześnie drugą cechą odpowiedzialności na zasadzie ryzyka, jest jej wyłączenie w ustawowo wymienionych przypadkach, określanych mianem okoliczności egzoneracyjnych. Ocena, że w sytuacji faktycznej danej sprawy ma miejsce jedna z przyczyn egzoneracyjnych wyłącza także odpowiedzialność za wyrównanie tego uszczerbku po stronie poszkodowanego przez zakład ubezpieczeń posiadacza pojazdu, ten bowiem odpowiada jedynie w przypadku odpowiedzialności za następstwa zdarzenia szkodzącego samego ubezpieczonego i tylko w granicach tej odpowiedzialności, dodatkowo kształtowanych warunkami opisanymi w umowie ubezpieczenia. 3. Zasada wyrażona w art. 11 k.p.c. nie stoi na przeszkodzie czynieniu przez sąd cywilny własnych ustaleń w części wykraczającej poza znamiona konkretnego czynu, także ewentualnie mniej korzystnych dla sprawcy. Tym bardziej nie doznaje przeszkód sąd cywilny w samodzielnym ustaleniu skutków czynu rodzącego odpowiedzialność cywilną na zasadzie ryzyka, a które nie zostały opisane w sentencji prawomocnego wyroku sądu karnego. Przesłanki odpowiedzialności karnej oraz cywilnej, w szczególności opartej na zasadzie ryzyka, są ukształtowane odmiennie. Umorzenie śledztwa o popełnienie czynu z art. 177 § 2 k.k. nie ma wpływu na ukształtowanie odpowiedzialności cywilnoprawnej pozwanego.”- wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 lutego 2016 r. w sprawie sygn. akt IACa 1181/15 zam. LEX nr 2004543.

Z całości kształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym z opinii podstawowej i dwu opinii uzupełniających biegłego sądowego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych i techniki samochodowej mgr inż. M. S. wynika, że nie można zarzucić kierującemu pojazdem mechanicznym uczestniczącemu w zdarzeniu wypadkowym, w wyniku którego obrażeń ciała doznał E. N. (2) naruszenie zasad ruchu drogowego i popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k., dającego podstawę do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę wyrządzoną E. N. (2).

Mając na uwadze treść przepisów art. 436 i art. 435 kc wskazać należy, że analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd Rejonowy również do wniosku, że w sprawie niniejszej mamy do czynienia z wyłączeniem odpowiedzialności kierującego pojazdem mechanicznym za szkodę wyrządzoną jego ruchem na podstawie wymienionych przepisów, ponieważ, to zachowanie się poszkodowanego rowerzysty, doprowadziło do zaistnienia zdarzenia wypadkowego, zaś kierujący pojazdem mechanicznym nie miał możliwości uniknięcia zderzenia.

Podkreślić należy, że rowerzysta E. N. (2) poruszał się nieoświetlonym rowerem, stanowił mało kontrastującą przeszkodę z otoczeniem. W wytworzonej sytuacji kierujący samochodem A. (...) dysponował do wdrożenia manewrów obronnych odcinkiem o długości 38-44m. Z kolei na mokrej, nierównej nawierzchni asfaltowej zrównanie prędkości samochodu A. do prędkości poprzedzającego go roweru mogło nastąpić na odcinku 52- 56m. Oznacza to, że w istniejących warunkach kierujący nadjeżdżającym z tyłu pojazdem mógł nie mieć możliwości uniknięcia wypadku, pomimo podjętej próby hamowania. Bezpieczne wyprzedzenie rowerzysty mogło nastąpić na odcinku około 43 m, ale wiązało się to z koniecznością znacznego zjazdu samochodu A. (...) na lewy pas ruchu. Manewr taki groził czołowym zdarzeniem z jadącym z przeciwka pojazdem. Poruszanie się E. N. (2) nieoświetlonym rowerem w warunkach nocnych po jezdni stwarzało zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym stworzył E. N. (2) poruszając się nieoświetlonym rowerem w warunkach nocnych po jezdni. Zachowanie rowerzysty najprawdopodobniej było bezpośrednią przyczyną wypadku. W wytworzonej sytuacji kierujący bliżej

niezidentyfikowanym samochodem A. (...) jadąc z dopuszczalną prędkością 60 km/h i załączonymi światłami mijania mógł nie mieć możliwości uniknięcia potrącenia rowerzysty.

W związku z niewykazaniem w toku sprawy aby nieustalony kierujący pojazdem A. (...) w dniu 19.11.2001 r. był sprawcą przestępstwa określonego w art. z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k. nie ma podstaw do stosowania w sprawie terminu przedawnienia określonego w art. art. 442¹ § 2 k.c.”.

Zgodnie z art. 442¹ § 1 i 2 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

W rozpoznawanej sprawie ustalono, że sprawca wypadku nie dopuścił się popełnienia przestępstwa w związku z czym przedawnione roszczenie powodów podlegało oddaleniu.

Sąd Rejonowy zauważa, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz zmarłego powoda E. N. (2) kwotę 4500 zł przyjmując jego 50% przyczynienie do powstania szkody ale okoliczność ta nie może być przesądzająca o uwzględnieniu powództwa. Zauważyć należy, że pozwany wypłacił tę kwotę na etapie przedsądowym bez wcześniejszego ustalenia zasad odpowiedzialności i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

O kosztach procesu Sąd orzekł z mocy art. 102 kpc.

Na zasądzoną kwotę składają się koszty opinii biegłego sądowego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych i techniki samochodowej mgr inż. M. S. poniesione przez pozwanego w kwocie 1 612, 25 zł.

Z podniesionych względów Sąd orzekł jak w wyroku.